

มารไม่มี บารมีไม่เกิด

ปัญญาพร แซ่หอ

P17007

ดิฉันนางสาวปัญญาพร แซ่หอ มีอาชีพขายขนมหวานอยู่ในตลาดได้รุ่งหัวหิน ดิฉันมีบุญที่ได้มาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน ปฏิบัติแล้วรู้สึกดีมาก มีหลายสิ่งหลายอย่าง que เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี ก่อนที่จะมาปฏิบัติธรรมโดยนิศยส่วนตัวแล้วเป็นคนตรงไปตรงมา ใครพูดไม่ดีมาก็ไม่ดีไป เป็นคนไม่ยอมคน จะตอบโต้ทันที เพราะเป็นคนใจร้อนและขี้โมโห

ดิฉันได้มีโอกาสมาปฏิบัติธรรมเพราะคุณพานิช ซึ่งเป็นลูกค้าประจำ วันหนึ่งคุณพานิชซื้อขนมมากจนดิฉันสงสัย เลยถามเธอว่า ซื้อไปไหนเยอะแยะ เธอตอบว่า “ซื้อไปวัดอัมพวัน” ดิฉันเคยฟังในวิทยุ อยากไปบ้างเหมือนกัน เพราะยังหวังขายของ จึงคิดว่าไว้โอกาสหน้าแล้วกัน

อีกไม่กี่เดือนผ่านไป คุณพานิชก็มาชวนอีก คราวนี้ชวนไปดูเขาถ่ายทำรายการชีวิตไม่สิ้นหวัง ไปเช้า-เย็นหลับ ดิฉันจึงตกลงไปเที่ยววัด ไปแล้วรู้สึกดีมาก ได้เห็นคนแต่งชุดขาวทั้งชุด หน้าตาผิวพรรณผ่องใส ดูเรียบร้อย ดิฉันจึงคิดในใจว่า ถ้าเรามีโอกาสเราต้องมาปฏิบัติให้ได้

ห้า-หกเดือนต่อมา ก็ได้มีโอกาสมาปฏิบัติธรรมอย่างที่ตั้งใจไว้จริง ๆ คราวนี้ไปกันหลายคน เพราะชวนเพื่อน ๆ ไปด้วย

วันแรกเข้าไปรับฟังพระอธิบายและเริ่มปฏิบัติ ก็เริ่มมีอาการผิดปกติเกิดขึ้นกับตัวดิฉัน มีนหัวและอาเจียน ความรู้สึกในตอนนั้นแย่มาก นึกในใจว่าเรามาทำไม มา

ทำให้ตัวเองไม่สบาย ทำให้ทุกข์ หาเรื่องให้ตัวเอง ตอนนั้นอยากกลับบ้านมาก ถ้าบ้าน อยู่ใกล้วัดวันนั้นต้องกลับบ้านเป็นแน่ไม่อยู่แน่นอน ตามเพื่อน ๆ ว่า มีนหัวบั้งใหม่ ไม่มีใครมีนหัวเลย แล้วทำไมเราถึงเป็นคนเดียว ความคิดเริ่มเกิดขึ้น

วันรุ่งขึ้นไปรับกรรมฐานกับหลวงพ่อ ระหว่างบรรยายธรรม มีตอนหนึ่งท่านพูด ว่า **“คนเราไม่มี บารมีไม่เกิด”** ถ้าไม่ฝึกปฏิบัติธรรมต่อ กลับไปค้าขาย ขาดทุนย่อยยับ แต่ถ้าทำได้กลับไปรวย ๆ ทำเอาเราตาสว่างเลย อาการมีนหัวหาย เป็นปกติทิ้ง เพราะเรามีอาชีพค้าขาย ขายของขาดทุนย่อยยับเป็นเรื่องที่กลัวมาก เราเองก็ไม่ค่อยมีเท่าไร ถ้าขายของขาดทุนอย่างที่ท่านพูดอีกคราวนี้แย่ยิ่งกว่ามีนหัว- อาเจียนเป็นแน่แท้ จะเอาเงินที่ไหนมาหมุนเวียน ภาวะตั้งเยอะแยะ สติเริ่มเกิดขึ้น ตั้ง จิตแน่วแน่ ต้องทำให้ได้ เป็นไรเป็นกัน แต่ไม่ยอมขาดทุนย่อยยับแน่ ปฏิบัติได้ถึงวันที่ ๔ อาการมีนหัว-อาเจียนไม่มีแล้ว รู้สึกดีมาก ดังที่ท่านบอกว่าจะอยู่หรือจะไป ๓ วัน แรกสำคัญมาก เป็นอย่างนั้นจริง ๆ ถึงวันที่ ๔ สบายมาก กลับไปรวยแน่คราวนี้ รู้สึกตัวเบา ปฏิบัติจนหมดเวลาโดยไม่รู้ตัว ไม่อยากจะทำออกจากกรรมฐาน อยากนั่ง ต่อไป รู้สึกใจสบาย ปฏิบัติอยู่จนได้เวลากลับบ้าน

กลับบ้านมาก็เป็นจริงดังที่หลวงพ่อบอกว่า เวลานี้ขายของดีกว่าเก่าอย่างไม่น่า เชื่อเลยทีเดียว เพื่อน ๆ บ่นกันว่าขายไม่ดี ไม่มีคน เราสบายมาก เพราะเราได้ของดี จากวัดอัมพวัน แต่ถ้าวันนั้นไม่ได้หลวงพ่อบุญเตือนสติ กลับมาก็คงจะขาดทุนย่อยยับ เหมือนกัน คงไม่มีความอดทนอยู่ปฏิบัติถึง ๗ วันแน่ กลับมาถ้าขายไม่ดีอย่างที่ท่าน ว่าคงเสียใจมากเลย ได้หลวงพ่อบุญเตือนสติ กลับมาจึงขายดี แต่ดิฉันก็ไม่ได้เก็บไว้คนเดียว เล่าให้พี่ชายฟังเรื่องที่ได้รับจากวัดนี้ อยากให้มีสิ่งดี ๆ เกิดขึ้นกับเขาบ้าง เลย ชวนให้ไปปฏิบัติบ้าง

“เฮียไปบ้างสิ ดีจริง ๆ นะ ฉันเจอกับตัวเองเลย” เขาก็เลยมาปฏิบัติบ้าง คราวนี้
สิ่งที่คาดไม่ถึงเกิดขึ้น เขาเคยดื่มเบียร์เหมือนน้ำ เคยห้องพระเต็มคอ ถึงขนาดออก
จากบ้านไปแล้วถ้าลืมพระเครื่องเป็นไม่ได้ ต้องเลี้ยวรถกลับมา เพราะเขามีอาชีพ
บรรพทุกของ **แต่พอได้ปฏิบัติธรรมกลับมาเขาเลิกดื่มเบียร์เลย เคย**
ใส่พระเครื่องเต็มคอก็เลิกใส่ เข็ญแขวนไว้ที่หิ้งพระ จากที่เคยบรรพทุกของ
ขาดบ้าง มีบ้าง ก็มีเพิ่มมากขึ้น เวลาขับรถผ่านด่านตรวจมักจะถูกรถตรวจและเรื่องมาก
เลยทีเดียว แต่หลังจากปฏิบัติธรรม เริ่มที่จะแผ่เมตตา พอใกล้ถึงด่านเขาก็จะแผ่
เมตตาให้เจ้าหน้าที่ทั้งหลาย ตอนนี้อย่างน้อยไม่ตรวจ ไม่ยุ่งยาก อย่างไม่น่าเชื่อเลย

ดิฉันคิดว่าการปฏิบัติธรรมให้อะไรหลายอย่างกับดิฉันและพี่ชายมากมาย ทั้งนี้
ทั้งนั้น สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นได้เฉพาะตน รู้ได้เฉพาะตน ดิฉันไม่ยากให้ท่านเชื่อดิฉัน แต่
อยากให้เป็นข้อคิด-แนวทางและให้มาปฏิบัติด้วยตนเอง แต่ต้องอดทนนะ หากไม่
อดทนสิ่งที่ไม่ดีเกิดขึ้น ไม่ใช่เพราะแนวทางปฏิบัติของพระพุทธองค์ แต่เป็นตัวเราเอง
ต่างหากที่ลิขิตทางเดินของตนเอง หลวงพ่อท่านชี้ทางให้เราเดินเท่านั้น แล้วแต่เราจะ
เลือกเดินหรือไม่ แต่ดิฉันอยากให้ท่านมาปฏิบัติบ้าง จะได้พบสิ่งที่ดี ๆ อย่างที่ดิฉันพบ

คติเตือนใจ ความตายเป็นสิ่งแน่นอน ตายไปเอาอะไรไป
ไม่ได้ ข้อความนี้ทำให้ดิฉันปลงอะไรได้หลาย ๆ อย่าง ทุกคนทำในสิ่งที่ตนอยากทำ
ได้ แต่ทำให้ถูกหรือผิดอยู่ที่ความคิดของตนเอง **ทุกสิ่งเป็นสิ่งที่สมมุติทั้งสิ้น**
สิ่งที่จริงแท้และแน่นอนคือ สติและสมาธิ ถ้าไม่มีผู้นำทางคงจะหาเจอได้ยาก หรือไม่ก็
หาไม่เจอเลยตลอดชีวิต เป็นสิ่งที่แน่นอนของเราอย่างแน่นอน ไม่มีใครมาแย่งเราได้ และ
ยกให้ใครง่าย ๆ ก็ไม่ได้ ทุกอย่างอยู่ที่เรา ดิฉันคิดอย่างนั้น...